

Móra Ferenc Az aranyalma

Hangos mese

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/az_aranyalma)

Mátyás király egyszer éppen haditanácsot tartott vezéreivel, mikor ajtónálló jelentette, hogy hírnök jött a lengyel határról.

- Várjon egy kicsit - rendelkezett Mátyás.
- Lóhalálában jött, olyan fáradt, alig tántorog.
- Pihenje ki magát.
- Háborús hírt hozott.

- No, azzal meg különösen ráér. Abból már van három fogásra való. Az övét eltesszük csemegének.

Háromfelől is fenyegette ellenség az országot, éppen azokon osztozott Mátyás vezéreivel.

- A török császárt megtartom magamnak - mosolygott jókedvűen. - Az ellenségnek csak a nagyját szeretem. Hát a német szomszédot ki vállalja?

Tízen is csörgették kardjukat, a király az öreg Perényi nádort választotta közülük.

- Kelmedet már megszokta a német. Jól se esnék neki, ha más porolná ki a bugyogóját. Hát a cseheknek ki mond fogadjistent?

Erre meg az erdélyi vajda ugrott fel a székről. Nagy harcsabajuszt úgy mozgatta, mintha máris csehet enne.

- De már azokat nem engedem másnak! Én hozom el felségednek Mátyás-napi ajándékkul a cseh királyt.

- Derék lesz - hagyta helyben Mátyás. - Hát most nézzük a csemegét.

Bebocsátották a pihegő hírnököt. Azt az újságot hozta, hogy a lengyel király is táborba szólította hadinépét. Étvágyat kapott a többtől, ő is akar harapni egy darabot Magyarországból.

Nagy csattanás hallatszott erre, pedig nem is villámlott. Kinizsi Pál ütött az asztalra. A király legkedvesebb emberének ez is szabad volt.

- Kitöröm a fogát! - dörögte szikrázó szemmel.

- Pál, Pál, minek ez a nagy dér-dúr? - feddette mosolyogva a király.

- Mióta vadászik egerekre az oroszán? Macska is elég lesz a lengyel határra.

Macskáknak az apródjait hívta Mátyás. És megtette azt a csúfot a lengyel királlyal, hogy csakugyan macskát küldött ellene.

Két kis apródját behívta magához. Lobot vetett a képük, parázslott a szemük, mikor meghallották, mekkora tisztesség várakozik rájuk.

- Hét vezért persze nem küldhetek egy ellenség ellen - nézett végig rajtuk kedvtelve Mátyás. - Hadd látom, melyik közületek a legarravalóbb.

- Apróra vágom a lengyelt! - fogadkozott az egyik.

- Makká töröm! - bizonykodott a másik.

Volt olyan is, aki répává akarta darabolni, olyan is, aki korpává őrölte volna.

- Kis csupor hamar forr - nevetett Mátyás. - Azt választom, aki nemcsak erővel, hanem ésszel is győzi.

Azzal bevezette őket a címeres terembe. Annak a közepén le volt terítve egy nagy szőnyeg, annak a közepén feküdt egy aranyalma.

- No, úrfiak, az lesz a vezér, aki fölveszi az almát a szőnyegről - intett Mátyás az apródoknak.

Heten nyolcfelől szaladtak volna érte, de a király rájuk kiáltott:

- Ohó, lassan a testtel! Az almát úgy kell fölvenni, hogy nem szabad a szőnyegre lépni.

Visszahőköltek a fiúk, és megzavarodva néztek egymásra. A legbátrabb aztán megszólalt közülük:

- Bottal is szabad hozzáérni?

- Ahogy csak jólesik, fiúk - biztatta őket Mátyás.

Szaladnak aztán botért, hálóért, horogért, de mind nem ért az semmit, egy sem ért el az almáig.

- Lehetetlen, amit kívánsz, urunk királyunk - csüggesztették le szomorúan a fejüket az apródok.

- Az én apródaimnak nem szabad ilyent mondani - húzta össze a szemöldökét Mátyás. - Ész kell ide, hamar kész.

Az egyik fiúnak - hosszú szőke fürtű, jegyenövésű, szelíd szemű legényke volt - hirtelen megvillant a szeme.

- Én már tudom - mondta. Azzal lehajolt, fölemelte a szőnyeget az egyik sarkánál fogva, s addig göngyölgette befelé, míg a közepéig nem ért. Akkor aztán fölvette az almát a tenyerére, s térden állva tartotta oda Mátyás elé.

- Parancsolj, uram királyom!

- Tedd el, fiam, tied a vezérség - ütött a vállára Mátyás. - Hajnalra indulhatsz is a sereggel. Ha a karod is úgy helyén van, mint az eszed, szerencsével jársz.

Két hét múlva Jajcában ostromolta a törököt Mátyás, mikor megint hírnök kereste a lengyel határról. A magyarok körülfogták a lengyel hadat, megadta magát kényre-kegyre: ezt a hírt hozta.

- Köszöntöm a kis vezért - üzenté vissza Mátyás -, remélem, nem esett semmi baja.

- Lándzsaszúrás érte a vállán.

- Küldünk a sebére puha takarót.

Drága bársonypalástot kapott a kis apród, és nemesi címet: páncélos kar tart aranyalmát égszínkék mezőben. Ő lett az őse az Almássy nemzetségnek.

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/az_aranyalma)